

Rzeszów, dnia 12 czerwca 2020 r.

dr hab. Marta Pomykała
Katedra Prawa i Administracji
Wydział Zarządzania
Politechnika Rzeszowska

RECENZJA

**rozprawy doktorskiej Pani mgr Ewy Kubas
pt.: „Administracyjnoprawne aspekty prowadzenia zbiorów publicznych”,
opracowanej pod kierownictwem naukowym prof. dr. hab. Elżbiety Ury**

W wykonaniu uchwały Rady Naukowej Dyscypliny nauki prawne Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego z dnia 17 kwietnia 2020 r. przedkładam recenzję rozprawy doktorskiej Pani mgr Ewy Kubas pt.: „Administracyjnoprawne aspekty prowadzenia zbiorów publicznych”, opracowanej pod kierunkiem naukowym Pani prof. dr. hab. Elżbiety Ury.

Przedłożona mi rozprawa stanowi oryginalne rozwiązanie zagadnienia naukowego, wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną doktorantki w dyscyplinie naukowej „nauki prawne” oraz umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej, przez co spełnia wymagania ustawowe określone w art. 13 ust 1 ustawy z dnia z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2017 r. poz. 1789, ze zm.) w zw. z art. 175 ust 1 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 2018 r. poz. 1669) . W związku z tym wnoszę o dopuszczenie mgr Ewy Kubas – po spełnieniu przez nią pozostałych ustawowych warunków – do publicznej obrony rozprawy doktorskiej.

W celu uzasadnienia powyższego wniosku przedstawiam następujące uwagi i oceny:

1. Wybór tematu pracy

Przedmiotem recenzowanej rozprawy są administracyjnoprawne aspekty prowadzenia zbiorów publicznych. Zagadnienie to stanowi od lat ważny i aktualny problem, także w kontekście rozwoju technologicznego i możliwości jakie daje korzystanie z sieci internetowej.

Z ofiarności publicznej korzystano już w odległej starożytności i w okresie średniowiecza. Organizacja i prowadzenie zbiórek od wieków są aktualną formą pozyskiwania gotówki i ofiar w naturze, zwłaszcza na cele publiczne oraz na cele religijne. Nowoczesne technologie wpływają na poważną modyfikację sposobów pozyskiwania funduszy, lecz nie zmieniają istoty, celów i znaczenia zbiórek publicznych. W tym kontekście ważne i celowe pozostaje ustalenie warunków podejmowania działalności ukierunkowanej na publiczne zbieranie zasobów finansowych, a także na legalizację i nadzór nad tym procesem.

Wybór tematu pracy należy uznać za trafny i prawidłowy. We wstępie doktorantka w sposób przekonujący przedstawiła uzasadnienie wyboru swojego tematu. Jak podkreślono rozprawa stanowi kompleksowe spojrzenie na problematykę zbiórek publicznych i wypełnia lukę wynikającą z braku publikacji zwartych na ten temat. W literaturze przedmiotu problematyka zbiórek publicznych nie była dotychczas tak szeroko analizowana, ani w poprzednim, ani w aktualnym stanie prawnym. Słusznym motywem podjęcia tej tematyki stało się wprowadzenie zmian w procesie organizacji, prowadzenia, legalizacji i obowiązku sprawozdawczego w zakresie zbiórek publicznych spowodowane wprowadzeniem nowej ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zasadach prowadzenia zbiórek publicznych, która zastąpiła dotychczasową regulację z 1933 r. Z uznaniem należy zatem ocenić opracowanie studium monograficznego dotyczącego tej problematyki, stanowiącego pogłębioną analizę prowadzenia zbiórek publicznych.

2. Cel pracy i metody badawcze

Cele i założenia pracy zostały określone w sposób czytelny, zaś ich dobór jest słuszny i przemyślany. Podstawowym celem pracy jest „przedstawienie znaczenia zbiórek publicznych w demokratycznym państwie prawnym oraz ukazanie istoty i kierunku zmian, jakie zaszły w zakresie ustawodawstwa związanego z publicznym zbieraniem ofiar”. Istotnym zamierzeniem jest również „próba oceny rozwiązań prawnych dotyczących procesu organizacji, prowadzenia i rozliczania zbiórek publicznych”. Te założenia stały się podstawą określenia pięciu podstawowych płaszczyzn badawczych pracy, będących przedmiotem analizy w kolejnych rozdziałach.

Hipotezy badawcze zostały wyrażone pytaniami. Pierwsza z nich brzmi: „czy zbiórki publiczne są nieodłącznym elementem społeczeństwa obywatelskiego i wyzwalają w społeczeństwie solidaryzm i gotowość do uczestniczenia w realizacji wielu celów publicznych i religijnych”, druga zaś: „czy zbiórki prowadzone przez Internet (...) wymagają odrębnego uregulowania ustawowego, czy może powinny być uznane za zbiórki publiczne,

czy też pozostawione jako prywatne jak dotychczas”. Dobór hipotez badawczych, mimo pewnych wątpliwości co do sposobu ich sformułowania, można uznać za właściwy i uzasadniony. Sformułowane w nich założenia pozwalają odczytać przyjęty przez autorkę kierunek prowadzenia badań..

W dalszej kolejności wskazane zostały założenia metodologiczne rozprawy, mające stanowić podstawę realizacji celów pracy oraz weryfikacji hipotez badawczych. Zastosowana metodologia odpowiada metodologii wykorzystywanej w naukach prawnych, w tym w zakresie prawa administracyjnego. Głównymi metodami badawczymi wykorzystanymi w pracy były metoda prawno-dogmatyczna i metoda analityczna, które zostały wykorzystane do przeprowadzenia egzegezy obowiązujących przepisów oraz archiwalnych źródeł prawa zarówno krajowego, jak i obowiązującego w innych państwach. Dodatkowo wykorzystana została metoda historyczna, posłużyła ona do retrospektywnego spojrzenia na problem publicznego gromadzenia ofiar. Dobór metod badawczych nie budzi zastrzeżeń, należy go ocenić jako słuszny i pozwalający na poprawną realizację założeń badawczych pracy.

3. Konstrukcja pracy

Treść pracy ujęta została w pięciu rozdziałach. Podstawową jednostką redakcyjną są rozdziały, podzielone na mniejsze jednostki. W zakończeniu każdego rozdziału znajduje się osobne podsumowanie, zawierające konkluzje i wnioski dotyczące poszczególnych etapów badań. Praca zaopatrzona została wstępem, w którym autorka formułuje cel, założenia i hipotezy badawcze oraz podstawy metodologiczne swoich badań. Pracę wieńczy natomiast zakończenie, zawierające poszerzone podsumowanie przeprowadzonych badań i ostateczne wnioski. Ostatnimi elementami konstrukcyjnymi pracy są: wykaz literatury, wykaz aktów normatywnych, wykaz orzecznictwa oraz wykaz pozostałych źródeł.

Konstrukcja rozprawy sprzyja jej czytelności, logicznemu uporządkowaniu argumentów, ułatwia zrozumienie formułowanych poglądów oraz prezentację wniosków. Jest logiczna i uzasadniona. Struktura pracy jest spójna i proporcjonalna, a przyjęty podział treści stosowny dla prezentowanej problematyki.

4. Treść pracy

Praca składa się z pięciu rozdziałów.

Rozdział I zatytułowany został „Geneza zbiorów publicznych” i stanowi on wprowadzenie do prezentowanej w pracy problematyki. Na wstępie doktorantka przybliżyła najwcześniejsze przykłady działalności filantropijnej i dobroczynnej, wyodrębniając jej dwa

osobne nurty, pierwszy wynikający z nakazu religijnego i drugi związany ze świecką idea humanitaryzmu. Zwróciła uwagę na postępujący z czasem proces laicyzacji działań dobroczynnych oraz ich centralizację w niektórych rejonach Europy. Jednocześnie przybliżyła pierwsze regulacje prawne obowiązujące na ziemiach polskich, które odnosiły się do problematyki zbiorów publicznych. W dalszej części przedstawiła analizę unormowań prawnych zawartych w ustawie z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych, będącej pierwszą w Polsce kompleksową regulacją, określającą procedurę organizacji i przebiegu zbiorów publicznych. Zwróciła uwagę na pozwolenie o organizacji zbiorów publicznych, jego formę, przesłanki wydania, luz decyzyjny jakim dysponował organ wydający pozwolenie. Wyjaśniła również jakie podmioty uprawnione były do wydawania pozwoleń oraz kto o takie pozwolenie mógł się ubiegać. Odniosła się także do kwestii rejestrowania pozwoleń, a także do wyłączenia części zbiorów z spod reżimu ustawy. Mimo, że doktorantka dokonała stosunkowo szerokiego wyjaśnienia założeń ustawy z 1933 r., wydaje się to celowe i uzasadnione. Regulacja ta obowiązywała aż do 2014 r. i przez cały ten okres, pomimo zmian organizacyjno-ustrojowych w Polsce, po nielicznych jedynie nowelizacjach, stanowiła podstawę działalności dobroczynnej w Polsce. W dalszej części rozdziału I doktorantka pokazała główne przyczyny, które doprowadziły do uchwalenia nowej ustawy o zbiórkach publicznych. Sporo miejsca poświęciła też procesom powstawania społeczeństwa informacyjnego, wpływającym na znaczące przeobrażenia form i sposobów gromadzenia środków na cele dobroczynne. W kontekście tych przemian uzasadniła wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych zawartych w ustawie z 2014 r.

Dopełnieniem problematyki rozdziału I jest przedstawienie wybranych regulacji z zakresu prawa międzynarodowego i unijnego odnoszących się do publicznego gromadzenia funduszy. Doktorantka starała się wykazać, iż rozwiązania te, odnosząc się do praw człowieka i obywatela, w tym kwestii zrzeszania się, w sposób pośredni wpływają na publiczne gromadzenie środków pieniężnych. Następnie przybliżyła zasady prowadzenia zbiorów publicznych w wybranych państwach. Przeanalizowała rozwiązania obowiązujące na Słowacji, we Włoszech, w Hiszpanii, w Norwegii, w Szkocji, Anglii i Walii, a także w Stanach Zjednoczonych, w każdym przypadku starając się dokonać stosownych porównań do polskiego ustawodawstwa.

W podsumowaniu tego rozdziału doktorantka podkreśla, że ofiarność publiczna jest jedną z ciągle ewoluujących form aktywności społecznej. Regulacje odnoszące się do zbiorów publicznych występują nie tylko w Polsce, ale również w innych krajach, przy czym znacząco się od siebie różnią, czego przyczyną jest między innymi brak regulacji prawa

międzynarodowego czy europejskiego, które odnosiłyby się bezpośrednio do tej problematyki. Duży wpływ na współczesną ewolucję zbiorów publicznych, nie tylko w Polsce, ma postęp informatyczny. To właśnie Internet pozwolił na rozwinięcie nowej nieznanej wcześniej instytucji crowdfundingu.

Rozdział II „Cel i miejsce zbiorów publicznych” ma na celu wskazanie i wyjaśnienie podstawowych czynników determinujących legalność zbiórki publicznej. W pierwszej kolejności doktorantka analizuje pojęcie „zbiórka publiczna”, a jego znaczenie wyjaśnia rozważając czym jest miejsce publiczne oraz cel, pozostający w sferze zadań publicznych. Ustalając znaczenie pojęcia „miejsce publiczne” w pierwszej kolejności odnosi się do reguł języka polskiego, następnie jednak odwołuje się zarówno do regulacji prawa administracyjnego, jak i prawa karnego, przywołuje również orzecznictwo oraz poglądy doktryny. Na tej podstawie dowodzi, iż decydujące znaczenie o tym czy miejsce jest publiczne ma wskazanie czy jest ono dostępne dla nieokreślonej liczby osób, które nie potrzebują zezwolenia do przebywania na tej przestrzeni.

W dalszej natomiast kolejności rozważa wpływ celu zbiórki publicznej na legalność zbiórki, rozważając osobno znaczenie celu publicznego i celu religijnego. W ramach definiowania celu publicznego odwołuje się do interesu publicznego oraz do zadań publicznych, odnosi się też do prywatyzacji zadań publicznych, dokonuje uzasadnionej interpretacji wymienionych pojęć. Podkreśla zmienność celów publicznych i brak możliwości stworzenia ich zamkniętego katalogu, zwracając uwagę, że taka regulacja przyczynia się do zwiększenia elastyczności przepisów i pozwala na skuteczne sfinansowanie różnorodnych inicjatyw obywatelskich. Szczególną uwagę zwraca na cel związany z realizowaniem zadań z zakresu pomocy społecznej. Osobne rozważania poświęca także drugiej kategorii celów - celom religijnym. Wobec braku legalnej definicji wskazuje zasadność przyjmowania, że są one zbieżne z celami kultu religijnego, a zatem odnoszą się do religii, praktykowania religii, a także utrzymania instytucji i obiektów związanych z religią.

W podsumowaniu doktorantka zauważa, że w już w samej definicji zbiórki publicznej wyraźnie wskazano jakie podstawowe warunki musi spełnić jej organizator aby zbiórka była zgodna z prawem, a decydującym wyznacznikiem jest miejsce zbiórki i to niezależnie od celu. Syntetycznie dowodzi również, że miejsce zostało przez ustawodawcę wskazane przykładowo, przy czym główną jego cechą musi być ogólnodostępność. Ocena tego miejsca należy do organu administracji publicznej, który w ramach swoich uprawnień dyskrecjonalnych może odmówić zamieszczenia informacji na portalu zbiorów publicznych, zaś przyczyną tej decyzji może być ustalenie, że cel zbiórki nie mieści się w sferze zadań

publicznych, bądź nie jest celem religijnym lub organizator nie posiada przymiotu uprawnionego do organizacji i przeprowadzenia zbiórki.

Przedmiotem rozważań rozdziału III „Podmioty organizujące zbiórki publiczne” jest charakterystyka organizatorów zbiórek, ich rola i znaczenie w inicjowaniu działalności dobroczynnej. Już na wstępie doktorantka wskazała podmioty uprawnione do organizacji zbiórek publicznych, zaznaczając, że jest to szeroki, choć jednocześnie zamknięty katalog. W trzech osobnych podrozdziałach omówiła organizacje pozarządowe, komitety społeczne oraz pozostałe podmioty uprawnione do organizacji zbiórek publicznych. Analizując podmioty posiadające status organizacji pozarządowych, przybliżyła ich genezę, rozważyła ich miejsce i rolę we współczesnej gospodarce państwa oraz cechy organizacji pozarządowych. W oparciu o regulacje zawarte w ustawie o działalności pożytku publicznego i wolontariacie wyjaśniła definicję organizacji pozarządowej, a następnie wskazała podstawowe kategorie organizacji pozarządowych i dokonała ich charakterystyki. Na uwagę zasługuje również analiza informacji z portalu zbiórek publicznych, wskazujących organizacje pozarządowe jako podstawową grupę podmiotów, które podejmują się organizowania zbiórek publicznych. Analizując komitety społeczne odniosła się do kwestii szerszego i precyzyjniejszego uregulowania ich statusu w obecnej ustawie, a następnie wyjaśniła istotne kwestie mające wpływ na powołanie komitetu. Grupa pozostałych podmiotów obejmuje liczne jednostki funkcjonujące jako organizacje pożytku publicznego i działające na podstawie art. 3 ust 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie. Doktorantka wskazała warunki uzyskania przez nie statusu organizacji pożytku publicznego, a w dalszej kolejności wyróżniła poszczególne podmioty i dokonała zwięzłej ich charakterystyki.

W podsumowaniu rozdziału stwierdza, że precyzyjne określenie podmiotów uprawnionych do zorganizowania i przeprowadzenia zbiórki publicznej jest bardzo ważne z uwagi na coraz szersze współfinansowanie zadań publicznych ze strony społeczeństwa. Podkreśla, że tak duża liczba organizatorów zbiórek jest gwarancją realizacji wielu odmiennych zadań publicznych, ponadto przyczynia się do propagowania w społeczeństwie idei dobroczynności oraz solidaryzmu, a także zwraca uwagę na moralny obowiązek wspierania osób potrzebujących pomocy.

W rozdziale IV „Podstawowe zasady organizacji i prowadzenia zbiórek publicznych” doktorantka postawiła sobie za cel zidentyfikowanie i wyjaśnienie zasad, odnoszących się do prowadzenia zbiórek publicznych, do których powinni stosować się wszyscy uczestnicy, a więc zarówno organ administracji, organizator zbiórki, jak i jej uczestnicy. Wyróżniła siedem zasad, należących do grupy zasad ogólnych prawa administracyjnego, w kontekście których

prowadziła dalsze rozważania tego rozdziału. Analiza każdej z zasad poprzedzona została poszerzonymi wyjaśnieniami na temat roli i znaczenia poszczególnych zasad w systemie administracji publicznej. W konkluzji natomiast wskazane zostały relacje i związki z przepisami ustawy o zasadach prowadzenia zbiorów publicznych.

Na szczególną uwagę zasługuje szersza analiza dotycząca zasady jawności. Doktorantka dowodzi, że zamieszczanie informacji na temat zbiorów publicznych realizuje w pełni zasadę jawności. Jawność ta wiąże się z przejrzystością celów, sposobu prowadzenia zbiórki oraz jej organizatora, co z jednej strony daje podstawę do zweryfikowania legalności zbiórki, z drugiej zaś stanowi uzasadnienie do sprawdzenia działalności administratora portalu. Jawność wymusza więc transparentność procesu organizacji i rozliczania zbiorów.

Przedstawiając problematykę zbiorów publicznych w kontekście zasady bezpieczeństwa jedynie zaznaczone zostały istotne problemy. Doktorantka rozważa jakie znaczenie ma wyposażenie osób zbierających ofiary w identyfikatory, zastanawia się nad konsekwencjami braku statusu funkcjonariusza publicznego w przypadku osób prowadzących zbiórki, zauważa również, że wymogi zapewnienia bezpieczeństwa i porządku stanowią niekiedy przesłankę ograniczenia prawa do organizacji zbiorów publicznych. Wydaje się, że rozważania zawarte w tym punkcie mogłyby zostać pogłębione.

Podsumowanie rozważań tego rozdziału podkreśla, że omawiane zasady powinny być stosowane zarówno przez organizatora, jak i organ administracji dokonujący legalizacji akcji zbiórkowej. Zwraca też uwagę, że zapewniają one ujednoczenie praktyki stosowania przepisów ustawy o zasadach prowadzenia zbiorów publicznych i pełnią rolę dyrektyw interpretacyjnych.

Ostatni rozdział V „Prawne formy działania ministra właściwego do spraw administracji publicznej w procesie organizacji zbiorów publicznych” wyjaśnia rolę i znaczenie aktu normatywnego, kwalifikowanego aktu administracyjnego oraz działalności społeczno-organizatorskiej i czynności materialno-technicznych w procesie organizacji zbiorów publicznych. Znaczna część rozważań została poświęcona wydawaniu decyzji administracyjnych. Doktorantka zestawia zakres wydawania decyzji w ustawie z 1933 r. i w ustawie z 2014 r., stwierdzając, że w porównaniu do poprzedniego stanu prawnego został on ograniczony do decyzji odmawiającej legalizacji zbiórki. Dzięki temu jednak procedura związana z organizacją zbiórki publicznej została w znacznym stopniu odformalizowana i uproszczona. Dokonuje także szerszej analizy tej formy działania w kontekście jednostronności decyzji, podwójnej konkretności decyzji, właściwości organu, uznaniowości

decyzji o odmowie legalizacji zbiórki publicznej oraz środków zaskarżenia decyzji. Rozważa również wymagania art. 107 k.p.a. formułujące elementy decyzji w znaczeniu procesowym.

Duże znaczenie w wykonywaniu zadań z zakresu legalizacji zbiorów publicznych mają działania faktyczne. Doktorantka dowodzi, że czynności materialno-techniczne stanowią podstawową formę działania w procesie legalizacji zbiorów publicznych. Przywołując poglądy doktryny przedstawia analizę wpisów w rejestrach publicznych, wykazując jednocześnie, że przykładem takiego rejestru jest elektroniczny portal zbiorów publicznych. Wskazuje też, że działalność społeczno-organizatorska jest domeną organizatorów zbiorów publicznych, którzy mogą działać w różnych formach i w znacznie większym stopniu niż minister właściwy do spraw administracji rejestrujący zbiórki publiczne.

Na podsumowanie rozdziału stwierdza, że znaczenie oraz zakres zastosowania poszczególnych prawnych form działania sukcesywnie się zmienia, powodując, że uznawane dotychczas za mniej skuteczne formy działania nabierają większego znaczenia. To przemiany życia społecznego, w tym postęp technologiczny oraz proces globalizacji, spowodowały konieczność uproszczenia i przyspieszenia procesu organizacji zbiorów publicznych, a w efekcie także na uchylenie ustawy z 1933 r. i zastąpienie jej ustawą z 2014 r., która tym samym może stanowić przykład zaktywizowania członków społeczeństwa do zrzeszania się i realizowania zadań publicznych.

Spostrzeżenia, uwagi i wnioski znalazły się w zakończeniu pracy. Bardziej właściwe byłoby jednak określenie „Wnioski”, sugerujące charakter podsumowujący tej części pracy dla całości przeprowadzonych badań.

Doktorantka stwierdza, że podjęte rozważania doprowadziły do wniosku, iż publiczne zbieranie ofiar na określony cel publiczny albo religijny wyzwała w społeczeństwie poczucie solidaryzmu i chęć udzielenia pomocy innym. Zbiórki publiczne należy odnosić w głównej mierze do celu i miejsca ich prowadzenia, ponieważ to one determinują legalność zbiorów. W obecnym stanie prawnym funkcjonować może dwa rodzaje zbiorów: publiczne i prywatne. Podkreśla, że może to być mylące dla społeczeństwa, które nie jest w stanie w pełni odróżnić, które zbiórki mają charakter legalny i czy zgromadzone środki zaspokoją cel publiczny bądź religijny, a nie osobiste potrzeby organizatora. Wskazuje także na konieczność doprecyzowania zasad prowadzenia zbiorów poprzez zapewnienie bezpieczeństwa osobom prowadzącym zbiórki. Za słuszne i odpowiadające współczesnym realiom uznaje ograniczenie w ustawie z 2014 r. władczych form działania do wydawania decyzji o odmowie prowadzenia zbiorów, a poszerzenie obszaru gdzie podstawową formą działania są czynności materialno-techniczne - rejestracja na elektronicznym portalu zbiorów

publicznych. Za właściwe wskazuje również szerokie wykorzystanie możliwości jakie daje prowadzenie działalności społeczno-organizatorskiej przez organizatorów zbiórek, zwłaszcza w zakresie propagowania idei dobroczynności.

5. Strona formalna pracy

Pod względem formalnym praca nie budzi żadnych zastrzeżeń. Została napisana poprawnym, naukowym językiem, z dużą starannością. Doktorantka sprawnie posługuje się aparaturą językową właściwą dla prawa administracyjnego. Przypisy formułowane są prawidłowo, dokumentują wykorzystane źródła. Warsztat naukowy został przygotowany i opanowany bez uwag. Błędy literowe są sporadyczne.

Wykazy znajdujące się w końcowej części pracy zostały przygotowane rzetelnie, zawierają bogaty zestaw źródeł, w tym literatury, aktów prawnych, orzecznictwa, oraz źródeł internetowych.

6. Wnioski końcowe

Rozprawę doktorską Pani mgr Ewy Kubas na temat „Administracyjnoprawne aspekty prowadzenia zbiórek publicznych” ocenić należy jako oryginalną, wartościową pod względem merytorycznym oraz z uwagi na rozwiązanie problemu naukowego. Wybór tematu był uzasadniony, podyktowany jego aktualnością i chęcią poszerzenia swojej wiedzy. Ważnym powodem zajęcia się tą problematyką była niewystarczająca analiza zagadnienia zbiórek publicznych w aktualnej literaturze przedmiotu.

Przedstawiona w poszczególnych rozdziałach treść pracy, przeprowadzona analiza literatury przedmiotu i orzecznictwa wykazują jednoznacznie znajomość przez doktorantkę przedmiotowej problematyki oraz umiejętność dokonywania dogłębnej analizy prezentowanych poglądów i orzeczeń. Zaprezentowane własne opinie i komentarze, jak również poprawność analitycznego formułowania wypowiedzi wskazują, że doktorantka posiada umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej. W związku z powyższym stwierdzam, że recenzowana rozprawa doktorska spełnia warunki ustawowe i wnioskuję o dopuszczenie Pani mgr Ewy Kubas do dalszych etapów postępowania w przewodzie doktorskim

Marta Pomykała